

200705195/1.

Datum uitspraak: 11 september 2007

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/34404 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, van 14 juni 2007 in het
geding tussen:

appellant

en

de Staatssecretaris van Justitie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 27 juni 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 14 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 24 juli 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 7 augustus 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. M.A.A. Mondt-Schouten, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. J.J. Schuurman, ambtenaar van Staat.

w.g. Mondt-Schouten
Lid van de enkelvoudige kamer

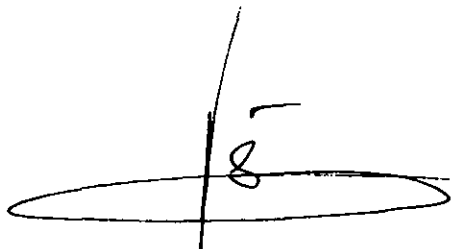
w.g. Schuurman
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 11 september 2007

282-532.

Verzonden: 11 september 2007

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' with a horizontal line through it, and a small '8' or similar character to the right.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 'S-GRAVENHAGE

Nevenzittingsplaats Groningen
Sector Bestuursrecht
Vreemdelingenkamer

Zaaknummer: Awb 06/34404

Uitspraak in het geschil tussen

geboren op
van Afghaanse nationaliteit,
V-nummer
eiser;
gemachtigde: mr. C.F. Roza, advocaat te Zwolle

en

DE STAATSSECRETARIS VAN JUSTITIE,

voorheen de Minister van Justitie, daarvoor de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie (Immigratie en Naturalisatiedienst),
te 's-Gravenhage,
verweerder,
vertegenwoordigd door mr. H.M. Pascha, ambtenaar ten departemente.

1. Ontstaan en loop van het geding

1.1. Op 12 oktober 2000 heeft eiser een aanvraag tot toelating als vluchteling ingediend. Bij beschikking van 19 december 2000 heeft verweerder afwijzend op de aanvraag beslist. Bij dezelfde beschikking is aan eiser een voorwaardelijke vergunning tot verblijf verleend met ingang van 12 oktober 2000, geldig tot 12 oktober 2001. Ingevolge artikel 115, zesde lid, Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) wordt een voorwaardelijke vergunning tot verblijf, onder handhaving van de geldigheidsduur, aangemerkt als een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000.

1.2. Het tegen de beschikking van 19 december 2000 gemaakte bezwaar is bij beschikking van 16 juli 2001 niet-ontvankelijk verklaard. Het tegen die beschikking ingestelde beroep is door de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Zwolle, bij uitspraak van 27 januari 2004 (Awb 01/38796) ongegrond verklaard.

1.3. Op 8 september 2003 heeft eiser een aanvraag ingediend tot verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd. Op 9 februari 2006 heeft verweerder aan eiser het voornemen kenbaar gemaakt om de aanvraag af te wijzen. Op 13 maart 2006 heeft eiser zijn zienswijze op dit voornemen gegeven. Op 22 mei 2006 is eiser gehoord naar aanleiding van de door hem ingediende zienswijze. Bij beschikking van 27 juni 2006 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

1.4. Bij beroepschrift van 15 juli 2006 heeft eiser tegen de hiervoor genoemde beschikking beroep ingesteld. Bij brief van 4 september 2006 heeft eiser de gronden van beroep ingediend. Verweerder heeft de op de zaak betrekking hebbende stukken aan de rechtbank toegezonden. De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser toegezonden en hem in de gelegenheid gesteld om nadere gegevens te verstrekken. Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

1.5. Bij brief van 30 januari 2007 heeft eiser een brief van dezelfde datum aan verweerder ingezonden. In laatstgenoemde brief stelt eiser zich op het standpunt dat hij onder de ingestelde zogenoemde generaal pardonregeling valt. Verweerder heeft bij brief van 9 maart 2007 verzocht om aanhouding van de behandeling van het beroep, nu eiser voldoet aan de in die brief opgenomen criteria. Bij brief van 12 maart 2007 heeft eiser meegedeeld akkoord te gaan met voormeld verzoek. Het verzoek tot aanhouding is door de rechtbank afgewezen.

1.6. Het beroep is behandeld ter openbare zitting van de rechtbank van 15 maart 2007. Eiser is aldaar in persoon verschenen, bijgestaan door mr. T. Volckmann, kantoorgenoot van eisers gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

2. Rechtsoverwegingen

Feiten en standpunten van partijen

2.1. Eiser heeft zijn oorspronkelijke asielaanvraag als volgt onderbouwd. Eiser is afkomstig uit in Afghanistan, behoort tot de bevolkingsgroep der 'Adzjiekien en belijdt het soennitisch geloof. Hij was werkzaam op het Ministerie van Onderwijs te als herschrijver van lesmateriaal van tot de verovering van in 1996 door de Taliban. Tijdens de regering van Ostad Rabbani kreeg eiser onder meer de opdracht van de regering om op scholen propaganda te maken tegen de Taliban en de Pakistanen. Na de val van in 1996 is eiser naar gevlucht, alwaar hij van december 1996/januari 1997 tot augustus/september 2000 heeft gewerkt voor de hoofddirectie onderwijs van het Ministerie van Onderwijs. Ook hier bestonden eisers werkzaamheden uit het maken van propaganda op scholen tegen de Taliban en Pakistanen. Op 6 september 2002 viel in de handen van de Taliban. Eiser is in de nacht van de aanval gevlucht naar Dasht-i-Qal'eh. Een oom van eiser, die wist dat eiser daar was, heeft eiser na een dag opgezocht en hem gewaarschuwd niet terug te keren naar omdat de Taliban bij eisers huis waren geweest en naar hem hadden gevraagd. Samen met zijn oom heeft eiser een reisagent gevonden, die eiser heeft geholpen om het land te verlaten.

Eiser vreest ook thans nog voor problemen van de zijde van de Taliban en ook van de zijde van de Hezb-e-Islami onder leiding van Gulboddin. Deze partij zou zich bij Al Quaida hebben aangesloten. Eisers familieleden ondervinden nog steeds problemen in verband met de werkzaamheden die eiser heeft verricht. Zij hebben in het jaar voorafgaand aan het gehoor van 22 mei 2006 tot drie keer toe moeten verhuizen, hetgeen eiser telefonisch van zijn ouders heeft vernomen. De Taliban zijn meerdere malen in verband met eiser bij zijn ouders aan de deur geweest. Verder hebben zeven tot acht leden van de Taliban eisers neef, die in woont, bezocht, hem mishandeld en hem gevraagd hen te vertellen waar eiser was. Eiser zou volgens hun informatie naar zijn teruggekeerd. Eiser heeft één en ander ongeveer twee en een halve maand vóór het gehoor van 22 mei 2006 telefonisch van zijn neef vernomen.

Ter onderbouwing heeft eiser een brief van 14 februari 2006 aan het districtshoofd van Veiligheid van _____ overgelegd. De brief is ondertekend door een aantal bewoners van de wijk _____ in _____, waaronder de gebedsimam van de moskee. In de brief staat vermeld dat op 6 februari 2006, omstreeks 16:00 uur de Taliban het huis van eisers neef, _____, hebben bezocht. Eisers neef is vervolgens door de Taliban mishandeld en hem is opgedragen om eiser te vinden. De bewoners hebben gezegd dat de Taliban nog steeds achter tegenstanders, zoals eiser, aanzitten. In de brief spreken de bewoners hun ongerustheid uit over de kwestie. In de brief verklaart de wijkafgevaardigde dat hij de verklaringen van de bewoners bevestigt. Voorts is daarin door _____ namens de gemeente verklaard dat de gemeente de mening van de wijkafgevaardigde bevestigt.

2.2. Verweerder heeft in de bestreden beschikking verwezen naar het voornemen. De bestreden beschikking heeft verweerder als volgt gemotiveerd. De aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd kan ingevolge artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 worden afgewezen indien op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd afloopt de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen. Bij brief van 9 september 2002 heeft verweerder de Tweede Kamer bericht dat het kabinet heeft besloten het categoriale beschermingsbeleid voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit te beëindigen. Blijkens het ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van 19 augustus 2002 is de veiligheidssituatie, alhoewel deze lokaal nog zorgelijk kan zijn, in het algemeen verbeterd. De situatie in en om _____ is als gevolg van de aanwezigheid van ISAF relatief veilig. De algehele situatie in Afghanistan is daarmee niet van dusdanige aard dat het voeren van een beleid van categoriale bescherming in de zin van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is geïndiceerd. Eén en ander valt ook af te leiden uit de ambtsberichten van de Minister van Buitenlandse Zaken over Afghanistan van 10 april 2003, 12 november 2003, 4 juni 2004, 22 februari 2005 en 31 juli 2005. Gelet hierop alsook in aanmerking genomen eerdergenoemd kabinetsbesluit, is de grond voor verlening van de verblijfsvergunning komen te vervallen en kan de aanvraag worden afgewezen. Verweerder stelt zich voorts op het standpunt dat eiser ten tijde van de vergunningverlening niet op één van de andere gronden van artikel 29 Vw 2000 voor vergunningverlening in aanmerking kwam. Verweerder verwijst in dit verband in de eerste plaats naar de motivering van de beschikking van 19 december 2000. Alhoewel wordt uitgegaan van de geloofwaardigheid van de door eiser aangedragen feiten bevatten de door eiser aan die feiten ontleende vermoedens inzake de vrees voor vervolging door de Taliban onvoldoende realiteitsgehalte. Niet aannemelijk is geworden dat de Taliban daadwerkelijk naar eiser op zoek waren in verband met zijn werkzaamheden. Eiser heeft niet aannemelijk weten te maken dat de Taliban op de hoogte waren van zijn werkzaamheden voor het Ministerie van Onderwijs en op grond van deze werkzaamheden op de persoon van eiser gerichte negatieve aandacht zouden hebben. Tijdens de twee maanden - van 11 augustus 1998 tot 16 oktober 1998 - durende bezetting door de Taliban van de stad _____ is niet gebleken dat de Taliban bijzondere aandacht voor eiser hadden of dat eiser werd beschouwd als een belangrijk tegenstander. Ook verder is niet gebleken van enig persoonlijk probleem dat hij van de zijde van de Taliban heeft ondervonden. De door eisers oom verstrekte informatie maakt dit niet anders, nu niet bekend is met welk doel de Taliban bij eisers huis zijn geweest. De door eiser verstrekte informatie over vermoorde personen in _____ na de komst van de Taliban doet niet af aan de conclusie dat van enige negatieve persoonsgerichte aandacht niet is gebleken. Hetgeen eiser aanvoert in de zienswijze is slechts een herhaling van wat hij reeds eerder heeft verklaard, hetgeen niet kan leiden tot een andere beslissing dan verwoord in het

voornemen. Verder geldt dat het tijdsverloop in de asielprocedure geen schending oplevert van artikel 3 van het Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). Verweerder stelt zich voorts op het standpunt dat ook thans geen andere gronden als genoemd in artikel 29 Vw 2000 bestaan om aan eiser een verblijfsvergunning asiel te verlenen. Voor wat betreft de door eiser overgelegde brief van een aantal bewoners van de wijk in geldt dat aan Afghaanse documenten geen zelfstandige betekenis kan worden toegekend nu deze eenvoudig op niet reguliere wijze kunnen worden verkregen. Veel valse Afghaanse documenten zijn niet van authentieke documenten te onderscheiden, ook niet na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen. Aan de documenten komt voorts geen betekenis toe nu de Taliban sinds de val van het regime geen machtsbasis meer hebben in Afghanistan. Het is niet aannemelijk dat de Taliban ten tijde van eisers vertrek op zoek zijn geweest naar hem. Evenmin wordt aannemelijk geacht dat de Taliban, tien jaar nadat eiser heeft verlaten, op zoek zouden zijn naar hem. De verklaring van eiser dat zij weer een machtsbasis hebben opgebouwd en een regering aan het vormen zijn wordt niet ondersteund door officiële bronnen. Waar de Taliban al actief zijn betreft het aanslagen gepleegd op overheidsinstanties en aanwezige buitenlandse doelen. Het wordt dan ook niet aannemelijk geacht dat de Taliban anno 2006 actief op zoek zouden zijn naar personen, die zich in het verleden negatief tegen hen zouden hebben uitgelaten. In het licht van het voorgaande wordt het niet aannemelijk geacht dat de familie van eiser in het afgelopen jaar drie keer heeft moeten verhuizen als gevolg van acties die de Taliban ondernemen om achter de verblijfplaats van eiser te komen. Gelet op het voorgaande wordt niet aannemelijk geacht dat eiser in de huidige situatie problemen zal ondervinden van de zijde van de Taliban. Gezien hetgeen hiervoor is overwogen behoeven de asielmotieven van eiser verder niet op zwaarwegendheid te worden getoetst. Er zijn geen humanitaire redenen op grond waarvan eiser in het bezit dient te worden gesteld van een verblijfsvergunning asiel. Ten slotte geldt dat ook thans geen beleid van categoriale bescherming wordt gevoerd.

2.3. In beroep heeft eiser het volgende aangevoerd. Eiser is een praktizerende soennitische moslim uit met als etnische afkomst Tadzjiek. Op grond van zijn etnische afkomst en de herkomst uit heeft hij voor vervolging te vrezen. Niet in geschil is dat eiser de door hem gestelde werkzaamheden heeft verricht. Uit een ambtsbericht van de Minister van Buitenlandse Zaken van 21 juni 2001 blijkt dat de Taliban bloedig huis hielden in de door hen veroverde gebieden. In de bestreden beschikking is niet gemotiveerd teruggekomen van de bewering dat niet aannemelijk is dat eiser bekend was bij onder meer de Taliban. Dat dit niet zo zou zijn is gelet op eisers werkzaamheden ook niet aannemelijk. Uit het ambtsbericht blijkt dat ook hij het slachtoffer had kunnen worden van de Taliban. In het ambtsbericht staat voorts dat indien de Taliban vermoeden dat Tadzjiken samenspinnen met de UIFSA, zij tegen hen zullen optreden. Eiser was in ieder geval bekend als tegenstander van de Taliban. Om voor vervolging te vrezen is het niet nodig reeds vervolgd te zijn. Het realiteitskarakter van eisers vrees ligt in het voorgaande besloten en daaraan is in het voornemen voorbijgegaan. Eiser volgt verweerder niet waar hij stelt dat niet bekend is met welk doel de Taliban bij eisers huis langsgingen. Het ligt voor de hand dat de Taliban hem wilden arresteren en/of doden. Uit de door eiser overgelegde brief blijkt dat hij nog steeds gevaar loopt en de Taliban nog steeds op zoek zijn. Het is voorts de vraag of het juist is dat de Taliban geen machtsbasis meer hebben in Afghanistan. Voor de Nederlandse soldaten is Afghanistan niet veilig. Het is derhalve wel aannemelijk dat de familie herhaaldelijk heeft moeten verhuizen als gevolg van de acties van de Taliban om achter de verblijfplaats van eiser te komen. Ten slotte geldt dat eiser op 12 oktober 2003 al drie jaar in het bezit was van een verblijfsvergunning. Zeer tijdig heeft hij een vergunning voor

onbepaalde tijd aangevraagd. Verweerder heeft eiser bijna drie jaar laten wachten op een beslissing en hem al die tijd in onzekerheid laten verkeren. Eiser heeft hier een bestaan opgebouwd en is geïntegreerd. Door zaken op zijn beloop te laten worden mensen diep gekwetst en in problemen gebracht, hetgeen een schending oplevert van artikel 3 EVRM. Dat eiser beroep tegen het niet tijdig beslissen had kunnen instellen, doet daaraan niet af.

Toetsingskader

2.4. Ingevolge artikel 34 Vw 2000 (oud) kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, aanhef en onder c, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 voordoet.

2.5. Ingevolge artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 kan de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd bedoeld in artikel 28 worden ingetrokken dan wel de aanvraag voor verlenging van de geldigheidsduur worden afgewezen indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29, is komen te vervallen.

2.6. Ingevolge artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b, c en d, Vw 2000 kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

a. die verdragsvluchteling is;

b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan folteringen, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen; of

c. van wie naar het oordeel van verweerder op grond van klemmende redenen van humanitaire aard die verband houden met de redenen van zijn vertrek uit het land van herkomst, in redelijkheid niet kan worden verlangd dat hij terugkeert naar het land van herkomst;

d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van verweerder van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar [...].

2.7. Op grond van artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) in verbinding met bijbehorend Protocol van New York van 1967, worden vreemdelingen die afkomstig zijn uit een land waarin zij gegronde redenen hebben te vrezen voor vervolging wegens hun godsdienstige of politieke overtuiging of hun nationaliteit dan wel wegens het behoren tot een bepaald ras of een bepaalde sociale groep, als vluchteling beschouwd.

2.8. Op grond van artikel 83, eerste lid, Vw 2000 dient de rechtbank bij de beoordeling van het beroep rekening te houden met feiten en omstandigheden die na het nemen van het bestreden besluit zijn opgekomen, tenzij de goede procesorde zich daartegen verzet of de afdoening van de zaak daardoor ontoelaatbaar wordt vertraagd. Met feiten en omstandigheden, bedoeld in het eerste lid, wordt ingevolge het tweede lid alleen rekening gehouden indien deze relevant kunnen zijn voor het besluit omtrent de verblijfsvergunning, bedoeld in de artikelen 28 en 33, of omtrent de ambtshalve verlening van een vergunning als bedoeld in artikel 14.

2.9. Bij onder meer de uitspraken van 28 maart 2002 (AB 2002/132) en van 20 februari 2004 (JV 2004/172) heeft de ABRS geoordeeld dat een besluit, waarbij een verblijfsvergunning op de voet van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is verleend, niet in rechte onaanastbaar wordt, voor zover daarin ligt besloten dat geen verblijfsvergunning wordt verleend op één van de gronden a tot en met c van het eerste lid van artikel 29 Vw 2000. In haar uitspraak van 28 maart 2002 heeft de ABRS uitdrukkelijk gewezen op de door de Staatssecretaris van Justitie gedane toezeggingen dat - in weerwil van het feit dat de verlening van een verblijfsvergunning dient te worden gebaseerd op een beoordeling van de toepasbaarheid van de gronden, vermeld in artikel 29 Vw 2000, in de daar aangegeven volgorde - die beoordeling opnieuw en ten volle zal plaatsvinden indien het mocht komen tot een voornemen tot intrekking van de verleende vergunning en dat hij zich alsdan in een eventueel daarop volgende procedure niet op het standpunt zal stellen dat die herbeoordeling niet kan worden aangevochten.

2.10. Gelet op artikel 34 in verbinding met artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, en artikel 83 Vw 2000 en in aanmerking genomen genoemde uitspraken van de ABRS en verweerders bestendige toetsingspraktijk, is verweerder in beginsel gehouden de verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen:

i) indien er op het moment waarop de verblijfsvergunning werd verleend, een andere grond voor verlening als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig was of, indien dit niet het geval is:

ii) indien er op het moment van het verstrijken van de geldigheidsduur van de verleende verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd dan wel - gelet op artikel 83 Vw 2000 - op enig relevant moment nadien, een grond voor verlening van een verblijfsvergunning asiel als bedoeld in artikel 29 Vw 2000 aanwezig is.

Beoordeling van het beroep

2.11. Niet in geschil is dat op het moment waarop de geldigheidsduur van de aan eiser verleende verblijfsvergunning asiel was verstreken, de grond voor verlening van de verblijfsvergunning, te weten artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 was komen te vervallen als bedoeld in artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

2.12. Evenmin is in geschil dat eiser ten tijde van de beschikking van 19 december 2000 niet in aanmerking kwam voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 en dat eiser daarvoor ook op dit moment niet in aanmerking komt. In geschil is of eiser ten tijde van de vergunningverlening in aanmerking kwam voor verlening van een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000. Voorts is in geschil of eiser daarvoor op dit moment in aanmerking komt.

2.13. Met betrekking tot de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ten tijde van de beschikking van 19 december 2000 geen aanleiding voor vergunningverlening op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, Vw 2000 bestond overweegt de rechtbank als volgt.

2.14. Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan in het algemeen en voor Tadzjieken in het bijzonder zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000

moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat ten tijde van de vergunningverlening op 19 december 2000 met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestonden op grond waarvan kan worden geoordeeld dat op dat moment een dergelijke verblijfsvergunning had moeten worden verleend.

2.15. De rechtbank stelt vast dat verweerder de door eiser aan zijn oorspronkelijke aanvraag ten grondslag gelegde feiten geloofwaardig acht, maar dat hij de vermoedens die eiser aan die feiten ontleent ongeloofwaardig acht. De rechtbank overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op dat standpunt heeft kunnen stellen, nu eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij van de zijde van de Taliban problemen heeft ondervonden, dan wel had te verwachten in verband met zijn anti-Taliban gerichte propagandawerkzaamheden voor het Ministerie van Onderwijs. In dit verband is van belang dat eiser niet heeft bestreden dat de Taliban in de periode van 11 augustus 1998 tot 16 oktober 1998 ook over ' hebben geheerst en dat eiser in die periode door de Taliban ongemoeid is gelaten, terwijl uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij ook toen die werkzaamheden heeft verricht. Aan eisers verklaring ter zitting dat hij ook toen problemen heeft ondervonden, gaat de rechtbank, gelet op het moment waarop eiser dit naar voren heeft gebracht, voorbij. Overigens heeft eisers gemachtigde er ter zitting op gewezen dat eiser in 1998 in Taloqan geen problemen heeft gehad omdat de Taliban de stad maar zeer korte tijd in handen hebben gehad. Ook verder heeft eiser zijn vermoedens dat hij bij de Taliban vanwege zijn werkzaamheden bekend moet zijn geweest onvoldoende onderbouwd. Of deze werkzaamheden als samenspanning met de UIFSA kunnen worden aangemerkt, kan dan ook in het midden blijven. Voorts heeft verweerder in redelijkheid van belang kunnen achten dat eiser onvoldoende heeft geconcretiseerd dat het bezoek van de Taliban aan eisers woning na 6 september 2000 gerelateerd was aan de aard van eisers werkzaamheden alsook dat niet is gebleken van enig persoonlijk probleem dat eiser van de zijde van de Taliban heeft ondervonden.

2.16. Ter zitting heeft eisers gemachtigde een beroep gedaan op een uitspraak van de ABRS van 1 december 2006, kenmerk 200604448/1 en 200604761/1. Naar het oordeel van de rechtbank slaagt het beroep op deze uitspraak niet. Anders dan de asielzoekers in kwestie, behoort eisers niet tot de Hazara bevolkingsgroep. Voorts is onvoldoende onderbouwd dat de in de Tadzjiken op eenzelfde systematische wijze op grond van etniciteit door de Taliban zijn vervolgd als de in onder meer ! in 1998.

2.17. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de beschikking van 19 december 2000 niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000.

2.18. Beoordeeld dient voorts te worden of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser ook op dit moment niet voor een verblijfsvergunning op deze gronden in aanmerking komt. De rechtbank stelt vast dat verweerder de feiten, dan wel de aan die feiten ontleende vermoedens, die eiser blijkens het gehoor van 22 mei 2006 aan het voortbestaan van zijn vrees ten grondslag heeft gelegd, niet geloofwaardig acht. Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat aan de door eiser overgelegde brief van 14 februari 2006 niet de waarde wordt toegekend die eiser eraan toegekend wenst te zien. Daargelaten welke status aan deze brief moet worden toegekend, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen stellen dat het niet aannemelijk is dat de Taliban - die sinds de val van het regime van de Taliban in 2001 geen machtsbasis meer hebben in Afghanistan - tien jaar na eisers vertrek uit Kabul in die stad op zoek zouden zijn naar eiser. De rechtbank stelt vast

dat zijdens eiser niet is weersproken dat uit officiële bronnen niet is gebleken dat de Taliban in weer een machtsbasis hebben opgebouwd en dat - voor zover de Taliban al actief zijn - het aanslagen betreft die gepleegd zijn op overheidsinstanties en aanwezige buitenlandse doelen. Aldus heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat het niet aannemelijk is dat de Taliban actief zouden zoeken naar personen die zich in het verleden negatief tegen hen zouden hebben uitgelaten. Gezien het voorgaande heeft verweerder eveneens in redelijkheid kunnen oordelen dat het niet aannemelijk is dat eisers familie in het jaar voorafgaande aan de bestreden beschikking drie keer heeft moeten verhuizen ten gevolge van acties van de Taliban, die op zoek zouden zijn naar eiser. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen stellen dat niet is dat eiser thans van de zijde van de Taliban problemen zal ondervinden.

2.19. Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ook thans niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000.

2.20. Ten slotte ziet de rechtbank geen aanleiding eiser te volgen in diens stelling dat als gevolg van de lange duur van de procedure bij verweerder sprake is van strijd met artikel 3 EVRM.

2.21. Gelet op het voorgaande heeft verweerder de aanvraag terecht afgewezen. Het beroep is dan ook ongegrond.

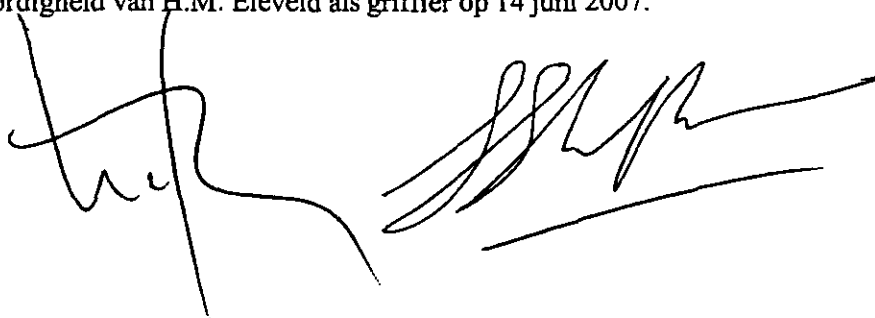
2.22. Voor veroordeling van een partij in de kosten die de andere partij in verband met de behandeling van het beroep redelijkerwijs heeft moeten maken, bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De rechtbank:

- verklaart het beroep ongegrond.

Aldus gegeven door mr. S. Stenfert Kroese en in het openbaar uitgesproken in tegenwoordigheid van H.M. Eleveld als griffier op 14 juni 2007.

Tegen de uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. Ingevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift, in aanvulling op de vereisten gesteld in artikel 6:5 Algemene wet bestuursrecht, één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Afschrift verzonden op: 28 JUN 2007

VOOR DE RECHTER CONFORM DE GRIFFIER
VAN DE RECHTBANK
TE 'S-GRAVENHAGE

ROZA ADVOCATEN

11

Mr. C.F. Roza

Mr. T. Volckmann

Mw. Mr. T.H. Dijkstra

advocaten & procureurs

Raad van State
Afdeling Bestuursrechtspraak
Hoger Beroep Vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG
Per fax: 070-365 13 80

zaaknaam / IND
zaaknummer 20070394
cliëntnummer
datum 24 juli 2007
uw kenmerk

RAAD VAN STATE	
INZENDING	
24 JUL 2007	
200705195	
V1	

3115-A

Edelachtbaar College,

Bij deze zend ik u per fax vooruit het hoger beroepschrift met bijlagen. De originelen (in
vijfvoud) zond ik u heden per post.

Gaarne van u vernemend.

Met de meeste hoogachting
uw dw.,

adres
Van Nahuysplein 17
8011 NC Zwolle

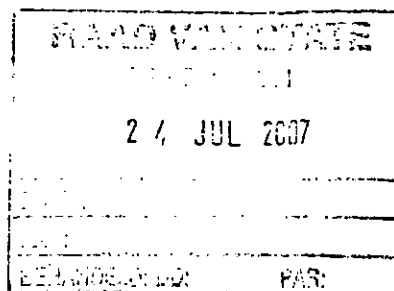
correspondentie
uitsluitend richten aan
Postbus 1092
8001 BB Zwolle
met vermelding van
zaaknummer

C.F. Roza

telefoon
038 - 421 61 91
fax
038 - 422 23 71
e-mail
roza.advocaten@balienet.nl

Toevoeging is gevraagd bij de Raad voor Rechtsbijstand

***Aan de afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State
Hoger beroep vreemdelingenzaken
Postbus 16113
2500 BC DEN HAAG***

Hoger beroep ingevolge de Vreemdelingenwet 2000

geboren op _____, van Afghaanse nationaliteit, wonende althans verblijvende te _____ en te dezen vertegenwoordigd door en domicilie kiezende bij zijn advocaat mr. C.F. Roza, advocaat en procureur te Zwolle, kantoorhoudende aan het Van Nahuysplein 17 te Zwolle (8011 NC), telefoon: 038-4216191, telefax: 038-4222371, die voorts verklaart door appellant tot het instellen van dit hoger beroep tegen de beslissing van 14 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007 van de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. Groningen (registratienummer AWB 06/34404 bepaaldelijk te zijn gevolmachtigd, zulks conform artikel 70 van de vreemdelingenwet, geeft het navolgende te kennen:

Appellant heeft op 15 juli 2006 tijdig beroep ingevolge de vreemdelingenwet ingesteld bij de rechtbank 's-Gravenhage tegen de beslissing van 27 juni 2006 2006 van de Minister voor vreemdelingenzaken en Integratie (Immigratie en Naturalisatiedienst/ Staatssecretaris van Justitie) houdende die beslissing in dat haar aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 van de Vreemdelingenwet 2000 (Vw 2000) is afgewezen.

Bij uitspraak d.d. 14 juni 2007 (registratienummer AWB 06/44181) heeft de rechtbank 's-Gravenhage, z.p. Groningen, dit beroep geheel ongegrond verklaard, welke uitspraak appellant, althans zijn gemachtigde, op 28 juni 2007 is toegezonden. Een afschrift van deze uitspraak en de pleitnotitie bij de rechtbank is bijgevoegd.

Appellant kan zich niet verenigen met deze uitspraak van de rechtbank en komt daartegen bij uw afdeling in hoger beroep.

Appellant voert ter onderbouwing van zijn hoger beroep de volgende grief aan tegen genoemde uitspraak:

GRIEF

Ten onrechte heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Groningen, sector bestuursrecht, vreemdelingenkamer in haar uitspraak in haar uitspraak van 14 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007, procedurenummer AWB 06-34404 overwogen als volgt:

Met betrekking tot de vraag of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat ten tijde van de beschikking van 19 december 2000 geen aanleiding voor vergunningverlening op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, Vw 2000 bestond overweegt de rechtbank als volgt.

Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan in het algemeen en voor Tadzjiken in het bijzonder zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit

dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat ten tijde van de vergunningverlening op 19 december 2000 met betrekking tot eiser persoonlijk feiten en omstandigheden bestonden op grond waarvan kan worden beoordeeld dat op dat moment een dergelijke verblijfsvergunning had moeten worden verleend.

De rechtbank stelt vast dat verweerder de door eiser aan zijn oorspronkelijke aanvraag ten grondslag gelegde feiten geloofwaardig acht, maar dat hij de vermoedens die eiser aan die feiten ontleent ongeloofwaardig acht. De rechtbank overweegt dat verweerder zich in redelijkheid op dat standpunt heeft kunnen stellen, nu eiser niet aannemelijk heeft weten te maken dat hij van de zijde van de Taliban problemen heeft ondervonden, dan wel had te verwachten in verband met zijn anti-Taliban gerichte propagandawerkzaamheden voor het Ministerie van Onderwijs. In dit verband is van belang dat eiser niet heeft bestreden dat de Taliban in de periode van 11 augustus 1998 tot 16 oktober 1998 ook over hebben geheerst en dat eiser in die periode door de Taliban ongemoeid is gelaten, terwijl uit zijn verklaringen kan worden afgeleid dat hij ook toen die werkzaamheden heeft verricht. Aan eisers verklaring ter zitting dat hij ook toen problemen heeft ondervonden, gaat de rechtbank, gelet op het moment waarop de eiser dit naar voren heeft gebracht, voorbij. Overigens heeft eisers gemachtigde er ter zitting op gewezen dat eiser in 1998 in geen problemen heeft gehad omdat de Taliban de stad maar zeer korte tijd in handen hebben gehad. Ook verder heeft eiser zijn vermoedens dat hij bij de Taliban vanwege zijn werkzaamheden bekend moet zijn geweest onvoldoende onderbouwd. Of deze werkzaamheden als samenspanning met de UIFSA kunnen worden aangemerkt, kan dan ook in het midden blijven. Voorts heeft verweerder in redelijkheid van belang kunnen achten dat eiser onvoldoende heeft geconcretiseerd dat het bezoek van de Taliban aan eisers woning na 6 september 2000 gerelateerd was aan de aard van eisers werkzaamheden alsook dat niet is gebleken van enig persoonlijk probleem dat eiser van de zijde van de Taliban heeft ondervonden.

Ter zitting heeft eisers gemachtigde een beroep gedaan op een uitspraak van de ABRS van 1 december 2006, kenmerk 200604448/1 en 200604761/1. Naar het oordeel van de rechtbank slaagt het beroep op deze uitspraak niet. Anders dan de asielzoekers in kwestie, behoort eisers niet tot de Hazara bevolkingsgroep. Voorts in onvoldoende onderbouwd dat de in de Tadzjicken op eenzelfde systematische wijze op grond van etniciteit door de Taliban zijn vervolgd als de Hazara's inonder meer in 1998.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ten tijde van de beschikking van 19 december 2000 niet in aanmerking kwam voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000.

Beoordeeld dient voorts te worden of verweerder zich terecht op het standpunt heeft gesteld dat eiser ook op dit moment niet voor een verblijfsvergunning op deze gronden in aanmerking komt. De rechtbank stelt vast dat verweerder de feiten, dan wel de aan die feiten ontleende vermoedens, die eiser blijkt het gehoor van 22 mei 2006 aan het voortbestaan van zijn vrees ten grondslag heeft gelegd, niet geloofwaardig acht. Verweerder heeft het standpunt ingenomen dat de door eiser overgelegde brief van 14 februari 2006 niet de waarde wordt toegekend die eiser eraan toegekend wenst te zien. Daargelaten welke status aan deze brief moet worden toegekend, heeft verweerder naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid kunnen stellen dat het niet aannemelijk is dat de Taliban – die sinds de val van het regime van de Taliban in 2001 geen machtsbasis meer hebben in Afghanistan – tien jaar na eisers vertrek uit in die stad op zoek zouden zijn naar eiser. De rechtbank stelt vast dat zijdens eiser niet is weersproken dat uit officiële bronnen niet is gebleken dat de Taliban in weer een machtsbasis hebben opgebouwd en dat – voor zover de Taliban al actief zijn – het aanslagen betreft die gepleegd zijn op overheidsinstanties en aanwezige buitenlandse doelen. Aldus heeft verweerder in redelijkheid kunnen oordelen dat het niet aannemelijk is dat de Taliban actief zouden zoeken naar personen die in het verleden negatief tegen hen zouden hebben uitgelaten. Gezien het voorgaande heeft verweerder eveneens in redelijkheid kunnen oordelen dat het niet aannemelijk is dat eisers familie

in het jaar voorafgaande aan de bestreden beschikking drie keer heeft moeten verhuizen ten gevolge van acties van de Taliban, die op zoek zouden zijn naar eiser. Verweerder heeft derhalve in redelijkheid kunnen stellen dat niet is dat eiser thans van de zijde van de Taliban problemen zal ondervinden.

Gelet op het voorgaande heeft verweerder zich terecht op het standpunt gesteld dat eiser ook thans niet in aanmerking komt voor een verblijfsvergunning op grond van artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000.

Ten slotte ziet de rechtbank geen aanleiding eiser te volgen in diens stelling dat als gevolg van de lange duur van de procedure bij verweerder sprake is van strijd met artikel 3 EVRM.

Toelichting

1. Uitgangspunt partijen

De door appellant gestelde feiten zijn geloofwaardig.

2. Uitgangspunt verweerder en rechtbank

Verweerder acht terecht dat de vermoedens die eiser aan de feiten ontleent niet geloofwaardig zijn. (rechtbank) Dit is een onjuiste weergave omdat verweerder het niet over de geloofwaardigheid heeft maar het niet aannemelijk acht. Aldus is de beoordeling in een verkeerd kader geplaatst.

3. Verdere beoordeling uitgangspunt rechtbank en verweerder

Appellant heeft verklaard dat hij uit Afghanistan gevlucht is nadat op 6 september 2000 de stad Taloqan in handen viel van de Taliban en hij vreesde voor de Taliban vanwege zijn werkzaamheden voor het Ministerie van Onderwijs. Appellant heeft verklaard dat hij vanaf november / december 1996 tot aan zijn vlucht op 6 september 2000 onafgebroken in heeft gewoond en hij heeft tevens verklaard dat hij nooit persoonlijk met de Taliban in aanraking is geweest.

Op basis van deze voor verweerder relevante samenvatting van de feiten is de beslissing genomen. Daarmede is tekort gedaan aan het feit en hetgeen bekend is over de feitelijke situatie in Afghanistan en bovendien is de beslissing tegenstrijdig. Ter onderbouwing merkt appellant het navolgende op.

Hij is een praktizerende Soennitische Moslim uit met als etnische afkomst Tadzjiek.

Op grond van zijn etnische afkomst en de herkomst uit heeft hij voor vervolging te vrezen. In ieder geval werkt dat luxerend. Dit is ook onbestreden.

Hij werkte bij het Ministerie van Onderwijs. Zijn taken waren En hij uitte zich tegen de Taliban en de Pakistanen. De Khad was volgens hem eigenlijk in handen van Pakistan. Hij vertrok omdat de Taliban er was en hij zijn leven wilde redden. Hij was een bekend figuur in de stad. Appellant zegt dat o.m. de Khad en Taliban alles weten en alle informatie krijgen. hij was hen voor en is gevlucht (blz. 7 rapport van nader gehoor).

Dit staat onbestreden vast.

a. De verhouding tussen een Hazara en een Tadjiekse vluchteling

Uit een ambtsbericht van het Ministerie van Buitenlandse zaken van 21 juni 2001 blijkt dat de Taliban inderdaad het UIFSA een zware slag toebrachten toen zij er op 6 september 2000 in slaagden geheel onder hun controle te brengen waardoor de troepen van de Panshir – Vallei werden afgedreven van de belangrijkste aanvoertroute vanuit Tadzjikistan. In de weken daarop werd de wijde omgeving van alsmede de districten Khwajkghar, Dashti, Archien, Imam, Sahabuna en de Provincie Takhar veroverd. Medio oktober 2000 organiseerde het UIFSA een tegenaanval waarin een gedeelte van het verloren terrein werd herwonnen maar Taloqan bleef in handen van de Taliban. De gevechten brachten een vluchtelingenstroom van vele tienduizenden mensen op gang zowel binnen Afghanistan als naar Pakistan richting Tadjikistan. Uit het ambtsbericht blijkt dat de Taliban bloedig de baas hield in de veroverde gebieden.

Appellant had twee problemen. In de eerste plaats heeft hij in zijn beroep zich explosief geuit tegen de Taliban en de Pakistaanse hulp en was hij daarmee een bekend figuur in de stad en dus ook voor de Taliban herkenbaar.

Er was derhalve op dat moment al alle reden om te vluchten en voor vervolging te vrezen. In het ambtsbericht staat ook dat Tadjieken door de Taliban weliswaar veel minder worden gewantrouwd dan de Hazara's maar dat zij in gevallen waarin zij vermoeden dat Tadjieken samen spannen met de UIFSA zij wel tegen hen zullen optreden. Wel appellant is onbestreden een bekend (anti-Taliban) figuur in de stad en gezien de dus hebbende de gevechten blijft de situatie onbestemd. Nu appellant ook die dodelijke coctail in zich verenigd is duidelijk dat de motivering dat hij nu eenmaal geen Hazara is onvoldoende is voor de bestreden beslissing. Uit hoofde zijn afkomst en zijn actie moet hij wel degelijk vrezen.

Om voor vervolging te moeten vrezen was, en is het derhalve niet nodig om concreet vervolgd te worden of te zijn en evenmin is daarvoor iets anders nodig. Het realiteitskarakter ligt al in het bovenstaande besloten en daaraan is in het voornemen voorbijgegaan.

In dat verband heeft appellant zich ook beroepen op uw uitspraak van 1 december 2006 gepubliceerd in NAV 2007/4.

Juist in die zaak ging het om de omstandigheid van mensen, Hazara's, die nog niet feitelijk en persoonlijk problemen van de Taliban hadden ondervonden maar de subjectieve vrees vond desalniettemin grond in de objectieve omstandigheden mede en met name in in zo'n beetje dezelfde periode.

Voor appellanten doet zich dezelfde situatie voor. Er is een erkende subjectieve vrees. Hij is onbestreden bekend als anti-Taliban en een bekend figuur. Uit het ambtsbericht blijkt dat niet alleen Hazara's maar ook samenspannende Tadjieken of die daarvan verdacht worden op dezelfde manier worden aangepakt. Het gaat bovendien niet om een vergelijking met zoals de rechtbank zegt want in uw uitspraak ging het ook om de angst na en in In de tweede plaats is de genoemde HRW-rapportage weliswaar gericht op de Hazara's maar het bevestigt slechts dat er de angst voor gelijke vervolging tijdens de Taliban kan volgen. De rechtbank heeft dat onvoldoende onderkend althans is op de redenering niet althans onvoldoende ingegaan.

Dat appellant van zijn oom heeft gehoord dat zij voor hem bij zijn huis langs zijn geweest is voor de vrees voor vervolging niet nodig. Het is slechts een extra bevestiging voor hetgeen uit het voorgaande reeds volgt.

In die omstandigheden en in dat tijdperk zijn de ondervonden en te ondervinden problemen zwaarwegend genoeg om toegelaten te worden als vluchteling.

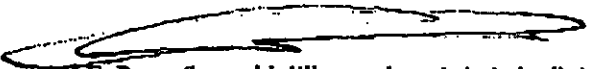
Appellant meent voorts wel degelijk te moeten vrezen, toen en nu, voor een wrede en onmenselijke behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Appellant meent dat de Taliban nog steeds een machtsbasis heeft, nog niet veilig te zijn en constant te zullen moeten vrezen voor een wrede en onmenselijke behandeling en/of voor vervolging. Uit alle algemene informatie blijkt z.i. dat die basis er juist wel is en alleen maar toeneemt.

Al met al meent appellant dat de rechtbank de bestreden beslissing had behoren te vernietigen en in ieder geval de redenering van de rechtbank geen stand kan houden.

Onder verwijzing naar het gestelde en de overige gedingstukken verzoekt appellant Uw Afdeling het hoger beroep gegrond te verklaren en de beslissing van de rechtbank te vernietigen alsmede te beslissen dat verweerder alsnog binnen twee weken na uw beslissing een nieuwe beslissing zal hebben te nemen met inachtneming van uw uitspraak.

Voorts verzoekt appellant Uw Afdeling de Staat der Nederlanden te veroordelen in de kosten die appellant in verband met de behandeling van het bezwaar, het beroep bij de rechtbank en van het hoger beroep bij Uw afdeling heeft moeten maken.

Zwolle, 24 juli 2007

C.F. Roza (bepaaldelijk gevolmachtigde in dit hoger beroep)

Bijlagen : - beslissing 14 juni 2007, verzonden op 28 juni 2007 van de Rechtbank
 's-Gravenhage, z.p. Groningen, AWB 06/34404.
 - Pleitnotitie